

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

**РЕДАКЦІЯ
І АДМИНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 70, II. пов.
Конто почт. марк. 143.122.
Адреса для телеграм:
"Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає
від 11—12 год. передпол.
Грубою не пишуться.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 470 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Англії 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 зл., Німеччині 750
зм., (Швейцарії 3 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. зл., Руму-
нії 120 ден., Болгарії 750
зм., Австрії 750 зл., Данії
100 крон.)

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
Ціна
ОДНОГО ПРИМІТКА
20 сот.

Жидівські спори.

Президіяльна криза в Жидівському Клубі триває далі.

Коли в Жидівському Клубі стає тактичною, а є деякі дані на те, що вона зможе стати навіть перманентною. Деякі клубові кола висувають кендидатуру "белоголова" в клубі, чого не треба брати в буквальному значенні того слова. Те безголов'я закінчується би в тому, що на чолі Жидівського кола стала би президія, а не голова. Отже управа справами клубу, а навіть репрезентація належала би до колективу. Ясно, що той колектив усталював би і напрямки жидівської політики.

Посол Райх по резигнації з головування в клубі та з членства в Головному Раді сїоністичної організації Польщі опинився аж у Відні, де виступив великий реферат на тему "Америка, Палестина і Польща". В ньому хвалив собі найбільше жидівські відносини в Америці та їхню силу. Неале поставився до палестинських відносин, дарма, що відіти тікають сїоністичні ідеалісти як пти гублять. Найгірше змалював жидівське життя в Польщі, хоч і признав, що теперішній уряд Схїмського виконав уже деякі зобов'язання — дрібні та незначні вправді — але всеж випливаючі з заключеної жид-польської угоди. Найважливіших постанов уряд не виконав, алеж Жиди мусять, на думку Райха, бути терпеливими та дати тому урядові змогу все виконати. Словом Жиди мусять спокійно ждати не звязуючи на велику бід, в якій опинилися жидівські маси.

В своєму віденському рефераті застеріг Райх проти інсинуацій національних меншостей у Польщі, нечов би Жиди стали завдяки угоді членим в руках Польської для нищення тих меншостей. Така роль — на думку Райха — чужа жидівській психіці, а навіть расі. Зазвавши це, Райх осудив становище клубової опозиції. По дорозі до Відня мав він розмову з кореспондентом "Нашего Імешлону", якому сказав про теперішню кризу серед польських сїоністів те саме. На запит, чи не "dilemma clausus" був причиною загострення клубової кризи а навіть заяв послі Гавснера про об'єднання клубу до уряду, Райх пресокино відповів: "dilemma clausus" існував перед приходом до влади теперішнього уряду. Я врозумів би за те опозицію проти міністра Гавсського, але не проти цього уряду. Бо треба чекати дати втрачати час до сїоністичних нахал домівки. Нервами не розійдуться політики, коеспондентом "Джойнту" сказав Райх, що опозиція в клубі виходить з того, що він стоїть на чолі клубу. Таке ставлення сиріва означає, як слушно тасувати послі Фростіт, що Райх не оцінює і не хоче оцінити розумливого положення жидівських мас у Польщі, а тому не допустить, щоб він від них брав дані на чолі клубу.

Клубова криза найшла свій відгомін і на публічному засіданні початкової Ради сїоністичної організації в Польщі. Аналізуючи останню подію, Рада прийшла до однозначного висновку, що сїоністична організація терпить на недостатку належної партійної дисципліни. З огляду на те вона рішила, що безоглядна дисципліна є обов'язком усіх членів сїоністичної організації, а тому висловива догану послові Шіперові за те, що виступив самовільно з жидівського клубу, а невдоволення послові Райхові та тонаційам за їхній виступ із початкової Ради сїоністичної організації, звинувачуючи їх до повороту на давні становища в Раді, а не в жидівському клубі. Зокрема звинувачувала Рада посла Грінбаума, щоби повернувшись до жидівського клубу. Слід підкреслити, що на пленумі Ради посол Розенблат зазначив за прийняттям до відома резигнації Райха з головування в клубі і за тим, щоби на будуче головував клубу не доручати ні Райхові, ні Тонові, ні Грінбаумові. Рада делікатно порушенню справу промовчала, або иншими словами зі становищем Розенблата погодилася.

Щож до Грінбаума, то він висловив свій погляд на теперішню кризу кореспондентом Джойнта. Теперішня ситуація, на думку Грінбаума, не є несподіваною, особливо по внесенні ортодоксів у справу переходу клубу до опозиції проти теперішнього уряду. На запит, яке його становище до теперішньої кризи, відповів, що не може висловити своїх думок, бо не провірив ситуації на місці. Тепер знаходиться він у Берліні.

Варшавський "Момент" приніс у справі кризи статтю Г. Номберга, в якій той малює положення ось як: "Жидівська публічна опінія прийняла вістку про кризу в клубі досить холодно і без трагізму. Для провідників як Галичан так і опозиціоністів, що завзято себе поборюють, було би аказаним успокоїти нерви. Не зрушій світа з підстав факт, що Райх не оуде головою, а Розмарін заступником, не настане новий саїт і тоді як на їх місце прийдуть інші. Жидівська політика не може бути перервана".

Посол Тон лише в "Джойнті": "Слово угода" створила опозиція, щоби магі з чим боротися. Творці порозуміння (і) шукали за посередництвом уряду шляху до порозуміння з польською публічною опінією, а саме порозуміння (ге перше! — прим. Ред.) мало закінчувати новий курс, нові — скажім по німечки — духові настрої (paazawienie)... Аргумент, вишуканий протівниками про те, що в Польщі даліше жие антисемітизм, є спійний. Ці кризо думуючі люди не розуміють, що який не було антисемітизм, то справа порозуміння не аходила би в рахунок". Далі радить Тон — гаже як Райх — чекати аж до часу, коли уряд здійснить дані обіцяні. Не так дивляться на справу послі Фростіт і Гартглас. Перший каже, що ждати нема чого, а треба перейти до боротьби. Гартглас далаєвоує хитрість ажіотажу Райха та пояснює генезу його політики ось як: "Райх оажав вславити угоду, надіючись, що вона найравду шось дасть. Як довго думав, що можна творити божий ілюзію. що

з угоди шось вийде, так довго держався головою в клубі. Колиж переконався, що угода не дає навіть ілюзії на положення Жидів у Польщі та що ситуація погіршується, воля презигнувати, щоби зложити всю винуватість на протівників". Безперечно, що ця остання характеристика найвірніша. Хоробливі амбіції та особисті інтереси Райха і компанії відгравали першу роль при заключуванні угоди. Нічо дивного, що скоро на ній пізналися тверезіші від Райха сїоністичні політики, то направили всі атаки за невдачу по адресі правління і оригінальних невдачливі цілі політичної імпрези в особах Райха і товаришів.

з угоди шось вийде, так довго держався головою в клубі. Колиж переконався, що угода не дає навіть ілюзії на положення Жидів у Польщі та що ситуація погіршується, воля презигнувати, щоби зложити всю винуватість на протівників". Безперечно, що ця остання характеристика найвірніша. Хоробливі амбіції та особисті інтереси Райха і компанії відгравали першу роль при заключуванні угоди. Нічо дивного, що скоро на ній пізналися тверезіші від Райха сїоністичні політики, то направили всі атаки за невдачу по адресі правління і оригінальних невдачливі цілі політичної імпрези в особах Райха і товаришів.

3 польських справ.

Радянсько-польські переговори в справі торговельних зносин, що мають початись незабаром, ведуться вже тепер неофіційно на підготовчих конференціях. Найбільшою перелоною порозуміння буде узгодження господарської угоди з політичними домаганнями обох держав.

Новий проєкт закону про судді та прокураторів приготувала спеціальна комісія і він стане предметом дискусії в сеймі.

Політичні в'язні, польські піддані, що були в СРСР, приїхали в лінійні за політичних російських в'язнів до Варшави. Є між ними консуль Лашкевич і ксьондз Уссас.

По широкому світі.

Нім. міністр зан. справ Штретземан, відповідаючи на інтерпеляції в справі суботньої промови Муссоліні, простував звістки про переслідування Німців у Тиролі, про базарську протигалійську агітацію і заявив, що слова кордонів Італійських торкаються не Німеччини, а Австрії. Закінчив висновком, що всі цього рода непорозуміння повинні йти перед Лігу Націй і тому він вважає нині вступ Німеччини до Ліги ще більше необхідним.

За місце в Раді Ліг Націй ведеться сильна боротьба в пресі всіх держав: Англія вважає, що крім Німеччини не повинна ввійти туди жодна інша держава. Еспанія та Польща ставлять паралельно свої кандидатури. Генеральне бюро Ліги є також неприхильне до Польщі. За те Італія, після останнього інциденту з Німеччиною, може голосувати за Польщу.

Повстання в Судані проти Англії здавши англійський уряд крівав при помочі війська. Провідники бунту арештовані.

Австрія звернулася з вибаченням до представників СРСР за те, що суд звільнив двох людей, які приготували замах на радянське посольство у Відні.

Конференція розбравшись радигмає імодію не в Железі, з огляду на неадекватний контраст СРСР з Швейцарією.

У мадарському парламенті під час промови міні-а вутр, справа Раківського прийшло до об'єднання

демонстрації проти нього. Посилались образливі охаки на його адресу з домаганням звинувачення.

В Англії порі поземі рік загрожують катастрофою. Долина Темзи щораз більше затита.

3 польського сойму.

Засідання з 9. лютого.

Це засідання було виключно об'єднане третью читанням законів про учительську прагматіку. Ліній партії, Жидів, Схїмської партії і навіть послі становили цілу аншувесію, якої всі, хто, не міг не дати, бачили, бачили прийняли в третій читанні. Підчас дискусії товмала весь час буря та гостра війна думок. Нас, посідателі з "Варшави" зробили публічний донос пос. Савиніт, що він користувался демократією, Голі цей мігнутуся Ляброві а де заше слово часті Кілиха дати йому він дати слово, що буде в нашій партії, а нині хоче дати і собі з своїми реальності на "Варшаву".

Посол С. Хрещакіс домагався додати поправку, що ятківка польської націоналістичної не можна персоналіти в етнографічній глянбуні Польщі.

Пос. Уга (німець) об'єднані промовував спертати статтю, яка рини, що від учителя домагуються нового закону польської мови в своїй та мислі. Посол Федербуш (жидівське коло) боронив поправку, щоби вчителі жидівської релігії мусили мати дозвіл ввійшов до школи. Пос. Іліотропський (П. Л. С.) заявив, що його клуб голосуватиме за поправку, щоби закон дошарено на азіатських і щоб спертати статтю про "мелорочність" минашів — тих, які мають призначити вчителів, також статтю про дозвіл дитини вважати за вчителів релігії, про добре владження польської мови.

Пос. Домбівський при головуванні домагався дискусії уважати, аказуючи на несправедливість об'єднання голосів. Азж кон'єст сенаторів відкинув не домагання з "найважливіших" поправок, які прийняли (12) голосами проти 105 була та, час вчителів з академічною освітою не буде мати титулу професора.

Скандал між польською аристократією.

Процес проти барона Бісінга.

У Варшаві ведеться від Тижня процес проти барона Бісінга, обвинуваченого в убивстві кня. Джульєтто-Лобешського в місцевості Гереза від 1913 р. Процес має всі притяки сенсації, як з уваги на саму, оману серйозною таємністю подію, так з уваги на особу, що виступає у ньому в ролі свідка. Не диво, що перед будинком сай розпала паніка обох члених, що не можуть відстати до середина, бо вст і за бістима.

Про це посто бат. Бісінга за убивство кня. Джульєтто-Лобешського ведеться вже втретє. Перед ввійшою суду його російський суд не тільки за не убивство, але і за пограбування під час крадіжки на 6 в'язів і 50 тисяч рублів, які знайшли в домі обвинуваченого після убивства, як та дож за його і в'р отримати князі ші: пенсії, у 1912 ж, про постої стражники, аказуючи до чого (каже минашівка тоді тільки тому, що чого не мав, бо був для нього за преті). Годіні сенсацийний процес, в якому виступає панна (60) свідків і найкращі об'єднані, скінчився 31 травня 1914 р. задулом рішення на 4 роки тюремні. Проти цього в'язу внісся об'єднані звідки різноманітні а прокуратором, але в'яз, що неадекватно дачалася, перерва що справу і вона ввійшла тепер в'язу — ця разам на багнати самого Бісінга, що з тою метою вернує в Швейцарію і поставляє до розпорядженості польського суду.

Про саму подію і про кід теперішнього процесу навішано в даліших числах.

Циментальні рідна діла — це на родня Фортіца, це педані і захист і добі ажіотажі!

В світ за очі.

Ще сніги лежать на полях, ще зима із всіма атрибутами своєї дикости панує в селі, але вже шорічний гість-переділок заглядає до селянських хат. Голод і нужда — ось що є признакою злиденного життя-буття величезної більшості українського селянства під Польщею. І ні звідси поміч, ні порятунку. Наш селянин, адештний працівник за наймужаєнішій, просто посів прожиток, не може знайти заробітку в рідній країні, і він перетасує думкою до передвоєнних часів, коли перед ним стояв отвором увесь світ і котів би мандрувати в світ за очі за кусником хліба, за спроможністю прожитку.

Щоденно одержуємо письмений й усний запитання в справі еміграції. Для прикладу наведемо два з них — а доки найдалше на схід і на захід висунених галицьких повітів. Діах з Брідщини пише:

«В моїй канцелярії зголошуються багато людей, безробітних селян, що хотіли би виїхати кудись в усьому світі за працю на роботу, чи то до Німеччини, чи на Рід. Україну (т.). Тому що не маємо в нас нічого з огляду на нахвалений переділок, заходять похитливі і похитливі селянства та плетуть, організовані жінки, і прохують до відвідати, хто займається опікою над селянством, чи є виходи на працю в такій-то будучині та куди можна спрямувати еміграцію?»

Знову від діаха з ліського повіту одержуємо таке письмо:

«До мене зголошуються люди з нашою повіту, що робити, чи їхати до Німеччини, чи до Канади, т. д. Співачі з т. д. і не терять проволочки, бо хочуть ухвалити по селі і вже напередувати в польські повіти около 4.000 людей».

Подібних запитань маємо більше, а всі вони вказують, що наш селянин, битий горем і нуждою, без перспектив не то поправити своєї безнадійної долі, але й без спроможності загнати тачку найзідданішого живоїтини, в desperatському стані готовий на найбільше очайдушний крок (еміграція до Перу),

щоби вирватися з під крила «найзідданішого» конституцій і наїти спроможність прожитку хоч би серед паласів.

Перед війною наш селянин, вирізняючись за заробітком а перенаселеної країни, аніж доту шукати: сезонна еміграція до Німеччини і до Зєднєних Держав, та сезонна, а ще більше осіла еміграція до Канади. В 90-тих роках мин. століття «модна» була осіла еміграція до Бразилії, але вона, прохвогнувшись безліч жертв, скоро перемінялася. Без сумніву, найздоровішою була і є сезонна еміграція — як до Німеччини, так і до Америки (Зєднєних Держав). Осілу еміграцію навіть там, де поселенці отримували добробут (як нпр. в Канаді) а національного становлення не можна вважати додатним явищем, бо вони в створених умовах є призначені на жир штучної або навіть і природної асиміляції. Найяснішим доказом цього є факт, що 400-тисячна маса поселенців в Канаді, маса розмірно заможна, не грає майже ніякої ролі в загальному соборному українському нації.

Тепер всі шляхи, що ведуть у світ із західно-української національної території від Польщі, є замкнені.

Зєднєні Держави, а в значній мірі і Канада, борються перед іміграцією, лікаючись з одного боку збільшення безробіття, яке є загальним світовим явищем по війні, а з другого поширення і зміцнення більшовизму. Бо в англо-сакських країнах Америки всі східні народи вважаються переселеними за гразями більшовизму.

Ількі латинські республіки Америки стоять отвором для імігрантів, однак умови заробітків, заробітня плага, підсидка, поведінка в імігрантами і т. н. скорше кваліфі-

кують ті країни на карні колонії для імігрантів, як на місце заробітку для вільних людей. По Галичині уникнулося несовісні агенти, очетича Жиди, і намотують нашіх селян на візди у світ за очі. Є це звичайний торговий жидиш торгів, яких слід вистергати, щоби одіслати гинути марио в кіткіх підплаті і інших виги-скупачів.

Найбільше підхожою була для нас сезонна еміграція до польських робіт у Німеччині. Одначе аж до останніх часів Німеччина була замкнена перед нашими робітниками. На те аложалися різні обставини, а в першу чергу ворожі відносини між Польщею і Німеччиною. Півдні, й Німеччина має величезну армію безробітних (в останньому часі понад 1 мільон людей), одначе це міський елемент, який не рається до польських робіт. Тому погоспа різниці робітників і Німеччині все ще дуже велика. Не двою отже, що — не вважаючи на ворожі відносини між Польщею і Німеччиною, в останньому році перебувало на польських роботах в Німеччині до 40 тисяч польських робітників, які займали (незаконно, без паспортів) перейшли границю. І досі ще не встановлено правних відносин між Польщею і Німеччиною, вдоволяючись покищо підписанням тиасовою конвенції в справі польських робітників. Та всетаки на основі цієї конвенції вже можлива є сезонна еміграція до Німеччини. Сутини тільки, яку сезонно-еміграційну політику вестиме польська влада, чи вона скоче пустити наших безробітних, голодуючих селян на ці заробітки, чи зарезервує їх для польських сільських робітників, не вважаючи на своє вороже відношення до Німеччини.

Та якнебудь маються справи, проблема еміграції з кожним днем стає гострішою. Вона повинна заставити наші відповідальні чинники до вдумчивої застанови і до негайного вироблення доцільного еміграційного плану. Ф. Ф.

З життя товариств і установ.

З діяльності «Народної Торговлі».

З уваги на обмаль місця потягимо зазначення в значному скороченні. — Р. С.

В дні 26/12. 1925 відбулися в місті Львові збори членів «Народної Торговлі» за діловою сім 1925/26. На зборі були присутні: голова товариства М. Г. і членовидані в бізнесі. З присутніх: М. Г. Заваруха, та інш. Ю. Павлюк, який виступив з промовою про стан товариства в місті.

В році 1924/25 прийшлося «Н. Т.» працювати під сильним гнітом податків і даних на соціальну безпеку і спад зарплати. Товариство адміністрація та інші загалом зусилля робили, щоб не допустити до такої катастрофи. До того ж, щоб зберегти задоволення своїх членів. — Все ж таки закінчилося життя товариства. В останній рік діяльності товариства зусилля з зарплати встановили, крок наперед у місті «Н. Т.» після її воєнного зниження.

Того ж «Н. Т.» зарплата в році 2080,141 — то є 33 пр. в порівнянні з минулим роком. Товариство, в порівнянні з минулим роком, в році 1914/15 торгів у загальному році становили те є 33 пр. порівнянних торгів. М. в торгів «Н. Т.» в порівнянні до передвоєнних становили тільки 44 пр. Торги в році 3-х місяців 1915/16 порівнянних з минулим роком становили 30 пр. Торги в році 1915/16 порівнянних з минулим роком становили 19,4/15 дати торгів 212,34/99 зок. доходи, що з показом з перекруток і з економії дас 283,43/89 зок. доходу. Загальні кошти управи становили 241,33/10 зок. С. вони були від минулих років в 1915/16 зок. 4 місяці від кошти управи в 1913/14 на 15,071. Навіть 108 службовців становили 133,17/30 зок. — то є 54 пр. торгів (перед війною 6 пр.). Навіть кошти управи в порівнянні до торгів становили 30 пр. (перед війною 4 пр.). — В сумі кошти управи платили становили 5401 пр. даних. Із сукупної обсягу 101 пр. (данні) ці кошти становили 23,004 зок. кошти, перед війною становили вони 5300 зок. — отже зросли близько в п'ять разів. Податки

НА КАРНАВАЛ

найбільшій вибір жіночих матеріалів поручає по дуже знижених цінах ФІРМА

АНТІН УВЕРА

Львів, вул. Галицька 10.

Лист з села.

Село — немаче писанка. — Рафлексіт психологія села, село і місто.

«Село і серце одпочине», село немаче писанка — писав колись Шевченко про панщизняне село, про село з тавром важкої соціальної неволі, темне, заручене, село безпросвітної темряви й неспокійної нужди. А всеж воно було немаче писанка, а всеж там, серед низьких стріх, серед тихих верб, серед мініатюрних садків, одпочивало серце».

Минуло кілька десятиліть літ — і ми так само апотеозуємо село, як колись возвеличував його Шевченко. Рівко змінилися умовини життя села, воно перейшло глибоку еволюцію, навіть революцію, змінилися формально соціальні відносини й обичаї, але не змінилися наші відношення до нього; ми все однаково ставимось до села, все хочемо «одпочивати» на його доці, хочемо «живитися» на нього, як на «писанку»... А тимчасом те село сьогодні є зовсім інше in plus і in minus. Воно переходить стихійну метаморфозу вже не що-кілька літ, але майже що-року. І не «писанка» воно вже сьогодні, хоч наше серце, наші почуття линути до нього.

І зовсім природно! Місто на нашій національній території є нам менше або більше чуже, неприхильне, вороже, і ми прихилились до свого села, в ньому бачимо те все, що є наше, що рідне. І тому воно «немаче писанка», і тому там «і серце одпочине».

В останніх тижнях довелося мені добувати кільканацієнь днів на селі, а радше на селі дошнього (Галицького) Придністров'я, в повітах:

товмашському, городецькому й бучацькому. І мене приманював до села той малюнок «писанки» (привада, зимової, себто в даному випадку малобараного, полинялої), і я хотів «серцем одпочити». І якимсь анемічним, недужим, блідим видався мені те село. Може то зима на те впливає? — питає я себе. — Але й літом не було воно бадьоріше, здоровіше. Тільки сільська природа провітала в своїй все новій, вічно повертаючій буйній силі, але село було анемічне.

І здавалося мені, що щось в мені заломилося, що урвалася якась струна, що я глянув на те вимірне, видалізоване, прославлене село іншими очима. Так до того села я все тужив, таж все що-найкраще, що-найлюбіше було цупко зв'язане в мене з селом, таж до нього я рався, таж в ньому шукав я втішення своїх болів. І сьогодні — яка переміна! Нема вже того вимірного села, нема тої оази спокою і забуття, нині вже перед нами інше село.

Дивлячись на нього, питає я себе: звідки та привчання до села в мене, та й не лише в мене, майже у всіх нас: в інтелігенції, в робітництві, в ремісництві? Звідки та психологія села? Бож у нас майже немає людей — розуміється, з малими винятками — з психологією міста. Шле наше життя у всіх своїх формах, розгалуженнях, відмінах, — менше або більше — є проявом села, є вираженням простоти, безпосередності, є пронизане не лише формою, а й змістом примітиву.

Наша культура — те, що в ній є своєрідного, оригінального, самобутнього, цікавого — це культура села. В деяких своїх відмінах вона навіть дуже багата, на селі лад глибока, але все таки

є вона проявом примітиву. Наша прегарна, чарівна, незміруща — пісня, наша незрівняно багата мелодія, наша гармонійна гра красок, цікаво принадає дерев'яне будівництво і т. н. — ось прояви культури села. Клонимось перед цією скарбницею народної культури, намагаємось відобути з цього селянського століть деякі цінності, щоби їх поставити на ширший ґрунт, щоби їх дивинути на підстава націо-на-ль-но-ї культури, та з різних причин не все нам це вдається. Бо все таки — це вищіє село, а не місто, іншими словами: це в порівнянні із сьогочасною пануючою культурою міста є часом дуже цінний, принадний, примітив.

Місто, наше місто — якщо можна так сказати — не лишило нам майже ніякої традиції. Старовинне українське місто, князівський город, не передавав нам нічого зі своєї світлості і величчя. Навіть важко приходить аказати, де були князівські хорони. Одні церкви стоять ще денде на своїх місцях, кілька разів перебудовані й відновлені — як німні свідки, а радше як спогади минувшини. Не ми розбудували основи князівських городів,

Століттями ми втрчали наше місто, далися випасти на село і тільки там ми почуваємося в себе дома. Те, що було на селі — було наше, те в місті — чуже. А коли найзидки всадились твердо в місті, поширили свої впливи на село, коли почав будувати там нові бастиони наші, те все «наше», погноблене й рабське, ховалося під сільську стріку, там зберігалося, там воно культивуваалося без сонця і сагіла, там дожидало кращих днів. Гарматні стрільня і тарани валили аршинні каміні мурів міста, щоби знищити дрібні останки «нашого», але не могли пробити товстої стіни сільських дівочок, тих примітивних бастионів, де зберігалося все «наше».

І звідси взялася та стихійна, чиста підсвідомість любові до села, і звідси та ідеалізація, і тому воно немаче «писанка», і тому там серце хочє «одпочити».

(Продовження буде.)